

Arrest

nr. 232 292 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34 / 1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende vijf opeenvolgende verzoeken in om internationale bescherming.

1.2. Naar aanleiding van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming van 5 december 2018 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 21 december 2018 een beslissing waarbij het volgend verzoek niet ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 4 juni 2019 (RvV 4 juni 2019, nr. 222 256).

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 21 augustus 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan op 22 augustus* 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam: A.(...)-A.(...)

voornaam: A.(...) A.(....) K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 21/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 04/06/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, zonder geldig visum Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/05/2015, 22/05/2017, 19/01/2018 en 19/03/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de omzendbrief van 17 september 2013 over de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ bij een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegale of precair verblijf, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Betreffende de nietigverklaring:

Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 mag het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd worden wanneer er een aangifte wettelijke samenwoning wordt ingediend door een vreemdeling in illegaal verblijf. Dit verbod geldt tot de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister.

Verzoeker diende op 06 maart 2019 een aangifte wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Diest. Deze laatste nam op 11 augustus een definitieve beslissing waarbij de registratie van de aangifte werd geweigerd.

Aangezien de genomen beslissing in strijd is met artikel 1476quater Burgerlijk Wetboek (de definitieve beslissing dient binnen een maximumtermijn van vijf maanden genomen te worden), dient de ambtenaar van de burgerlijke stand te Diest over te gaan tot de registratie van de aangifte van verzoeker.

Om dit te realiseren, heeft verzoeker op 11.09.2019 een beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de Stad Diest. Verzoeker voegt in dit verband een kopie van het exploit van de dagvaarding toe die hij aan het adres van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Diest heeft laten betekenen (stuk 3).

De melding van de wettelijke samenwoning van verzoeker in het rijksregister is dus gegarandeerd gelet op de overschrijding van de voormelde wettelijke termijn.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient bijgevolg niet uitgevoerd te worden totdat er een melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister wordt gemaakt.

Om voornoemde redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden, minstens opgeschort.

Dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt zonder rekening te houden met het voorgaande, kan alleen maar getuigen van zijn onzorgvuldigheid. Immers, verweerder diende zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden; zij diende m.a.w. rekening te houden met alle voor de beslissing relevante feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook geschonden.

De schending van het voormelde beginsel blijkt eveneens uit het feit dat verweerder een andere foto dan die van verzoeker op de eerste bladzijde van de bestreden beslissing heeft geplaatst."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van een dagvaarding van 11 september 2019 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 52/3, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het tweede lid van artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing."

Verzoeker betwist niet dat zijn vijfde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard. Bijgevolg was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Daarnaast vermeldt het bestreden bevel artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker betwist, noch weerlegt de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum waardoor hem een bevel diende te worden afgeleverd.

2.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, merkt de Raad vooreerst op dat de vermelde omzendbrief enkel

betrekking heeft op bescherming tegen de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval van een lopende procedure tot wettelijke samenwoning. *In casu* is er geen sprake van een (gedwongen) tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. De omzendbrief belet de gemachtigde van de minister evenwel niet om een bevel af te leveren aan een vreemdeling indien de wet dit voorschrijft. Er kan bijgevolg geen schending van de omzendbrief worden vastgesteld.

De kritiek van verzoeker op de overschrijding van een maximumtermijn uit een wetsartikel uit het gerechtelijk wetboek door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen uitstaans met het bevel om het grondgebied te verlaten, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

2.5. Verzoeker is blijkbaar op 11 september 2019 in beroep gegaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Diest tot weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning (Verzoekschrift, bijlage 3). Deze dagvaarding dateert echter van na de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening kon houden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.6. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN